

Op 16 juni wordt in gebouw "De Regenvalk" een gezamenlijke ledenvergadering van PSP, CPN en PPR gehouden met als onderwerp:

GRENZEN AAN DE SAMENWERKING?

Het is de bedoeling met elkaar op een informele wijze over het onderwerp te spreken, onder andere aan de hand van de in dit blad afgedrukte artikelen van Jaap de Jong en Henk de Haan.

Aanvang van de vergadering: 20.00 uur.

Ook leden van de Vereniging Links Den Haag zijn welkom!

Namens het besturenoverleg, Marga Bakker

Niet de partijen maar de maatschappij moet veranderen

Als wij praten over 'grenzen aan de samenwerking' moeten we ons realiseren dat onze samenwerking in Den Haag - evenals in de meeste andere steden - nog maar heel beperkt is. Via PSP-CPN-PPR (Links Den Haag) is tot nu toe een vrij sterke parlementaire positie in het gemeentebestuur bereikt, gevolgd door het omzetten van een progressieve verkiezingsmeerderheid (zonder voorafgaand program) in een bestuurlijke (= kolleke-)koalitie met PvdA en D66. Een beperkt maar prima resultaat.

In 1981 was ons uitgangspunt de wederzijdse versterking vanuit de diversiteit van politieke stromingen die in de afzonderlijke partijen tot uitdrukking worden gebracht, mede door ieders eigensoortige verbindingen met acties en bewegingen. Voeg daarbij een grote mate van overeenstemming over belangrijke politieke strijdpunten zoals kernbewapening, kernenergie, economische crisis, sociale voorzieningen, anti-racisme en -fascisme, emancipatie, een en ander sterk beïnvloed door de wisselwerking tussen onze partijen en onze deelname in bewegingen, en er ontrolt zich een heel programma waaraan wij in 1987 en volgende jaren de handen vol zullen hebben.

Gezien de doelstellingen van onze partijen dienen discussies over het versterken van de samenwerking gericht te zijn op het totstandbrengen van duurzame progressieve koalities van progressieve partijen en bewegingen, die meerderheden kunnen vormen resp. winnen voor het nastreven van gezamenlijke doelen (program) en voor het bereiken en vasthouden van fundamentele maatschappelijke veranderingen. Wat we in Den Haag doen en bespreken, zou in dit perspectief geplaatst kunnen worden, bijvoorbeeld:

- overleg en ideeënuitswisseling over de versterking van buitenparlementaire bewegingen en onze banden daarmee
- het verstevigen van kontakten met PvdA en D66 buiten het gemeentebestuur, rekening houden met ook weer hun diversiteit wat betreft stromingen en hun verbinding met bewegingen
- hetzelfde met andere politieke groeperingen en

- belangenorganisaties zoals die van buitenlanders
- informatie-uitwisseling en studie over karakteristieken van onze partijen als landelijke organisaties, bijvoorbeeld partijprogramma's, geschiedenis, traditionele stromingen, aksenten of strategieverschillen bij het stellen van prioriteiten
- het vertalen van plaatselijke samenwerkingsmogelijkheden naar landelijke posities
- het vermijden van desastreuze partijkongressen waar de zelfstandigheid van partijen aan de orde komt als ware dat de tegenstelling tot de noodzakelijke samenwerking.

Deze en andere zaken zouden door het besturenoverleg en/of werkgroepen aangepakt kunnen worden. Een deel leent zich ook voor studie en discussiebijeenkomsten, wat als zodanig al een welkome aanvulling zou zijn op de gezamenlijke ledenvergaderingen. Voor stappen in de richting van het in elkaar opgaan van de partijen is nog geen reden. De politieke diversiteit binnen en tussen de partijen kan hierdoor alleen maar vermallen en de zo nodige krachtige bijdrage van de zelfstandige partijen zal organisatorisch steeds moeilijker op te brengen zijn. Politieke actie, waarmee belangenbehartiging en verdediging van voorzieningen en bestaansmiddelen - via steeds bredere koalities - wordt omgezet in aanzetten tot maatschappijverandering, is veel belangrijker dan het veranderen van onze partijen.

Bij het verder ontwikkelen van samenwerking zal elke partij dan ook haar eigen inzet en inbreng daarin duidelijk voor het voetlicht moeten kunnen brengen en dit open moeten stellen voor besluitvorming en controle vanuit de eigen partij. Het belang van gezamenlijke hoofdpunten zal toch wel opwegen tegen strubbelingen over andere zaken. Om dit tegenover de achterbannen en het geïnteresseerde publiek te verduidelijken en om daaruit versterking van onze partijen te winnen, is ook een grotere openbaarheid van onze debatten vereist.

Henk de Haan

Grenzen aan de (wil tot) samenwerking

Aktieve leden van linkse partijen onderscheiden zich van andere Nederlanders doordat ze graag praten over partijpolitieke strategie. Zelf werd ik daar steeds moeier van: steeds maar weer dezelfde discussies, dezelfde argumenten, hetzelfde gebrek aan het willen luisteren, hetzelfde voorop willen stellen van het eigen gelijk. Maar helemaal los laat het mij niet. Hoewel nu in-aktief en slechts sympatisant van Links Den Haag, komen toch steeds de verzoeken om discussiebijdragen te leveren. En dan zeg ik nog ja ook. Dus moet ik weer, een beetje spijtig dat ik geen nee heb gezegd.

Grenzen aan samenwerking zijn er natuurlijk niet, er zijn hoogstens grenzen aan de wil tot samenwerking. En die wil wordt bepaald door de mate waarin mensen zich verbonden voelen met de eigen moederpartij, daar psychologies-emotionele banden mee hebben. Er zijn geen rationele argumenten tegen samenwerking, alle argumenten die toch aangevoerd worden, zijn rationalisties. Politieke partijen zijn hulpmiddelen, als ze niet meer werken, moeten ze vervangen worden. Zo simpel is het.

Als relatieve buitenstaander nu, terwijl ik nog steeds een band heb met Links Den Haag aan wier wieg ik